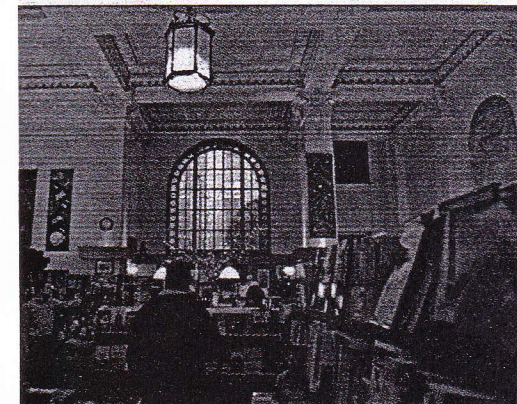

sz 65 éves az Új Szó.
ges olvasónkat
ekozzuk: egy sporttáskával

Köszönjük,
hogy az előfizetőnk!

író számára hajt hasznot
iro könyvesboltját

volt férje 1963-ban alapította meg Victoria belvárosi könyvesboltot (Képarchívum)

írás iránt érzett... az átlagembert – magyarázta. –
tságot. Úgy vélem, egy kicsit meglepte
o hozzátette, volt őt a díj, és sok más embert is, de
n gondos szerző, engem egyáltalán nem lepett
t neki a végeredmég. Olvastam jó néhány törté-
művét. „Karakteretét, amelyek a Dance of the
prólékosan megHappy Shades című gyűjte-
alódi művészet, ményben jelentek meg, és azt
kell. Csodálatogondoltam, ezek a világ legjobb
lentékennyé teszi novellái.” (MTI, ú)

Impresszionista kiállítása

rael Múzeum, a latot eddig több mint 60 ezren
eti Galéria és a látták. Az anyag különleges,
ti Múzeum mert együtt láthatók az im-
ból című időpresszionizmus és posztim-
A félszáz franpresszionizmus legkiválóbb
hetven magyar magyar és francia mestereinek
felvonultató táralkotásai. (MTI)

A Jókai Színház első nagyszínpadi bérletes bemutatója egy vendégjáték

Egerek és egybeesések

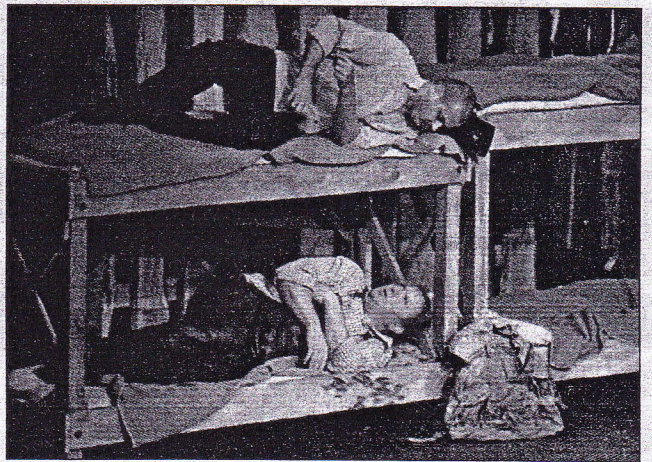
A kamaraszínházi bemutató után szokatlan nagyszínpadi ajánlattal kezdte idei évadját a Komáromi Jókai Színház. A Soproni Petőfi Színház tavaly ősszel bemutatott előadását – John Steinbeck Egerek és emberek című művének színpadi változatát – hozta el a hazai bérletes közönségnek. A döntés időszereűségét aláhúzza, hogy az előadás egyik főszereplője a komáromi színház direktora.

KISS PÉNTEK JÓZSEF

Tegyük hozzá rögtön: Tóth Tibor játéka expresszív, a realista színjátszás eszközeivel dolgozó, hiteles alakítást eredményezett. Kiválasztása George szerepére nagyon jó döntés, mondhatni telitalálat volt. A szerepet tisztán végigvitte az előadáson, ami nagymértékben hozzájárult az egész produkció hiteléhez. Hasonlóan odaadó, kitárulkozó őszinteség jellemzi a Lennie figuráját alakító Horváth László játékát is. A roppant erejű, de a szellemi fejlődésben visszamaradott idénymunkás a valódi tragikus hőse ennek az előadásnak, hiszen szófogadó, emberbaráti hűsége, együgyűsége egyben a halálát okozza.

A két főszereplő közötti kontraszt hű ábrázolása nagyon koncentrált, minden pillanatában pontos játékot, színészi-emberi jelenletet kívánt. Szerepfarmálásuk hiteléhez az is nagymértékben hozzájárulhatott, hogy az előadás – ezzel együtt a színészvezetés és a szerepfelfogás – sem követelt tőlük művészi „elemeléseket”, egyszerűen hagyta őket élni a színpadon. Pataki András rendező stílusérzékére vall, hogy a színészek a saját eszköztáruk-ból építkezhetnek; nem terhelte őket felesleges hozzárendelt rendezői koncepcióval.

Az előadás számos kíméletlenül realista, már-már a naturalista színház határát súroló jelenete mellett a zárójelenet – amikor George agyonlövi Len-

Horváth László (Lennie) és Tóth Tibor (George) koncentrált játéka az előadás erőssége (Fotók: Soproni Petőfi Színház)

nie-t, hogy ne kerüljön a lincselésre készülő Curley fiú és a többi vendégmunkás kezére – képileg is; színészilag is katarikus erejű, nagy pillanata az előadásnak. Olyan színházi pillanat, amely sokáig elkíséri a nézőt.

A többi szereplő játéka kiegyensúlyozottan közepszerű. Ereje és hatása meg sem közelítik a két főszereplőt. Ez a tény sajnos sokat levon az előadás hőfokából, de ezzel együtt is szakmai tisztességgel kivitelezett színházi estének lehettünk tanúi. Az előadás, amelyet az elmúlt pénteken a Komáromi Jókai Színház meglehetősen foghíjas (a szünet után még foghíjasabb) nézőterén helyet foglaló közönség láthatott, hűségesen visszaadta a regény és a belőle készült színdarab stílusjegyeit, hangulatát és alapvető értékeit.

Az irodalmi Nobel-díjas Steinbeck még a múlt század el-

ső felében írta ezt a túlnyomórészt realista elemekkel és stílusjegyekkel operáló, helyenként mégis költőien érzékeny kisregényt, amelyből később színdarabot és filmforgatókönyvet is írt. A két hányatott sorsú, vándorló idénymunkás kapcsolatát és egyikük tragikus halálát elbeszélő mű a realista dráma jégeit viseli magán, de előrevetíti az emberi kapcsolatok kiüresedését, az egyén elmagányosodását, amit az egzisztencializmus előjeleként is értékelhetünk.

Néminemű dramaturgiai szándékbeli összefüggés fedezhető fel a Komáromban közel múltban bemutatott stúdióelőadás, Harold Pinter Árulása és e között a bemutató között. Ám, ha belegendolok, hogy következik a Lili bárónó meg az Egy szoknya, egy nadrág, akkor hamar rá kell jönnöm, hogy pusztán a véletlenek egybeeséséről van szó.